

Νά ποῦ σᾶς καταβρέχομε μὲ τέτοιο ποτιστήρι
καὶ σεις δὲν τὸ γνωρίζετε ὅτὸν Δήμαρχο χαιτήρι.

Δ΄.

Νικόλαος Καλλιφρονᾶς, υἱὸς τοῦ μπαμπαλιῆ,
ὅπου σχεδὸν κατήντησε τὸ σκιάχτρο ὅσπῃ Βουλῇ,
νῆος πολὺ φιλότιμος μὲ θετικὸ κεφάλι,
ἔχων κουμπάρους πρὸ πολλοῦ καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Ράλλη,
γνωρίζων δὲ κατ' ὄνομα τοὺς Ἀθηναίους ὄλους
ἀπὸ παιδάκι τοῦ σχολεῖοῦ ποῦ ἐπικίε τοὺς βῶλους.

Εἰς ἐκλογὰς διέρρευσε ἡ πρώτη του νεότης
μὲ χειραφίαις διαρκεῖς, μὲ κουμπιριαῖς καὶ ἄλλα,
καὶ εἰς ὄλους ἀνοικτόκαρδος καὶ ἀληθινὸς ἱππότης
ἐχθροῦς καὶ φίλους δέχεται ὅσπῃν πατρικὴ του σάλα.
Καὶ δὲν ἔμφορει ὅσπῃν δρόμο του κανένα ν' ἀπαντήσῃ
καὶ εὐθὺς ὑποκλινέσταιτα νὰ μὴ τὸν χαιρετήσῃ.

Κυττάζει σὲ παράθυρα, κυττάζει σὲ μπαλκόνια,
οὔτε στιγμή δὲν στέκεται ὁ Νικολῆς ἀργός,
καὶ διπλωμάτης ἔγινε σὲ περσομένα χρόνια
καὶ εἰς τοὺς Ἐθνοφύλακας ἀνθυπολοχαγός.
Καὶ ἄλλας θέσεις ἔλαβε σπουδαίας καὶ πολλὰς,
ἐφ' ἧ καὶ τὸν εὐγνωμονεῖ ἐκ μέσης ἡ Ἑλλάς.

Ἄλλὰ τὸ σπουδαιότερον ἐξ ὄλων τούτων ἦτο
πῶς καὶ ὁ Νίκος μιὰ φορὰ ἐπῆγε ὅσπῃ Παρίσι
γιὰ νὰ σπουδάσῃ Δήμαρχος, καθὼς διεθρολλεῖτο,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ σχέδια μεγάλα νὰ γυρίσῃ.
Τοιοῦτος εἶναι καὶ ὁ υἱὸς τῆς σεδαστῆς ἀντίκας,
εἰς ὃν θριάμβους ἐκλογῶν εὐχόμεθα καὶ προίκας.

Σύμβουλοι παραλειφθέντες,
Πάρεδροι λησμονηθέντες.

Μπαλάνος, δικηγόρος, δεινὸς νομομαθὴς,
μειλίχιος καὶ πρᾶος καὶ ἀνθρωπος εὐθύς.

Μπριτζάκης, νέος ἄγνωστος, ἐλθὼν ἀπὸ τὴν Κρήτην,
καὶ ἐπαγγελμένους ἰδῶ τὸν ἐμπορομεσίτην.

Ἄντωνιάδης Γάμα, ρέκτης πρὸς πᾶν καλόν,
ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν βιβλιοπωλῶν.

Μαράλης, ταβερνιάρης, μὲ τσότρα εἰς τὸ χέρι,
γυῖος τοῦ Στρατῆ Μαράλη, ἀρχαίου μπουρλοτιέρη.

Ειρήναρχος Βακράτσας, πολύ μελαχρινός,
Σύμβουλος ἐκ δευτέρου καὶ σοφιστῆς δεινός.

Αἰσωπος, Ἀθηναῖος;...περὶ αὐτοῦ τί φῶ;
εἶναι λαμπρὸς χειροῦργος καὶ νέος κόμῃ ἰλ φῶ.

Δέλτα Βεζάνης, ἔμπορος καὶ φίλεργος πολὺ,
ποῦ μαστραπάδες διαλεκτοὺς καὶ γαλικὰ πουλεῖ.

Πατύχας, κατοπτροποιὸς γνωστότατος, ἀλλ' ὅμως
θαρρῶ πῶς ἐχρημάτισε ποτὲ καὶ ὑπαστυνόμος.

Κινάτος, ἀστυνόμος πρὸ χρόνων εἰς τὸ κράτος,
μὰ τώρα κτηματίας καὶ εἶδος Κιγκινάτος.

Ὁ γνωστός *Ἐλευσιτζιώτης*, πρῶτος σανδαλοποιός,
εὐπατρίδης βρακοφόρος καὶ ὅτ' ἀ γλέντια του θεός.

Σκαρδζάκος, ὅτ' ἴης Ἀθήνας ἀνατραφεῖς τὸ κλίμα,
πρῆν ὑπαστυνόμος θαρρῶ ὅτ' ἄ τρίτον τμήμα.

Ἀργυρίου, Ἀθηναῖος, πρὸ καιροῦ ὑπαστυνόμος
καὶ δημόσιος εἰσπράκτωρ, ὅτ' οὐς χρεώστας ὄλους τρόμος.

Βουτσαρᾶς ὁ Ἀθηναῖος, μὲ μεράκι δυνατό,
πρῆν δὲ ὑπαστυνόμος καὶ κλητῆρας ἐνταυτῷ.

Πι Κυπαρίσσης, ἔακουστὸς ὅτ' ἴης Μπόρσας τὸ ἀσκέρι,
ἐκτίθεται ὡς Πάρεδρος καὶ ὁ κόσμος ἄς τὸ ξέρη.

Ὅς πάρεδροι ἐκτίθενται πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος
καὶ ὁ Στροπέλης ὁ γνωστός καὶ ὁ κύριος Σπαντῆδος,
καὶ ὁ Μπέσας, ποῦ ἀδιάκοπα γιὰ τοὺς τυράννους σκοῦζει,
ποῦ ἔδραζε τὸν *Κεραυνὸ* καὶ ὄλιγον τι τὸ τσοῦζει.

Λιβάδας, Πάρεδρος καὶ αὐτός, φωνάζων διατόρως,
Νεαπολίτης καφφετζῆς καὶ πρῆν σερβιτόρος.

Ἀγγελος Κουτσογζάννης, πολὺ βρασιμμένος,
καὶ τοῦ διαβόλου κάλτσα καὶ τετραπερασμένος.

Ὁ φίλος *Παππαλεξανδρῆς*, γιὰ Πάρεδρος καὶ αὐτός,
τῆς ἀληθείας πρῆμαχος καὶ ψεύτης δυνατός.

Πατσατζόπουλος ὁ Ἄλφα, κτηματίας Μακεδῶν,
κατοικῶν, καθὼς μοῦ εἶπαν, εἰς ἀνώνυμον ὁδόν.

Βούκρας, υἱὸς ἀγωνιστοῦ, ὅς λέγω δὲ συντόμως
πῶς ἐχρημάτισε καὶ αὐτὸς ποτὲ ὑπαστυνόμος.

Δημήτριος Δημόπουλος, γι' αὐτὸν γνωρίζω μόνον
πῶς φαίνεται ὡς ἔγγιστα σαράντα δύο χρόνων.

Χατζῆ Ἀθανασίου, ὄλιγον γαλαντόμος,
μεγάλος κτηματίας καὶ ὄχ' ὑπαστυνόμος.

Γιασεμίδης, τυπογράφος, ἵπου στάμπικς ἀραδειάζει,
ἀλλὰ σκότος ἕως τώρα τὰ τοῦ βίου του σκεπάζει.

Κάπα Ρήγας, ταβερνιάρης, καὶ γερὸς μπεκροκανάτας,
μὲ βιδάριον ποτὲ του μὴ ποτίζων τοὺς πελάτας.

Κρασοῦς ὁ Ἐπτανήσιος, γυῖος τοῦ ποτὲ Βασίλη,
ποῦ ἔχει γιὰ τὴ μύτη του μεταξωτὸ μαντύλι.

Ἀρεξάρτητος ὁ Γάμα, ἵπου χώνεται εἰς ὄλα,
τὸ *Λαοῦ* ποτὲ συντάκτης, ποῦ ἔτιναξε τὰ κῶλα.

Πολυζῶης, κτηματίας, ὁ υἱὸς τοῦ Πολυζῶη,
ἵπου ἂν καὶ ξενοδόχος ἐβαστοῦσε ἀπὸ σῶλ.

Νικολαῖδης, νέος πολὺ κοινωνικός,
ὅτ' ἄν καφφενὲ Σταδίου πελάτης τακτικός.

Βάθης, πρῆν φωτογράφος. εἰς τὴν τέχνην ἐντρυφῶν,
τώρα δὲ τὸν ἑαυτὸν του ποῦ καὶ ποῦ φωτογραφῶν.

Βαλῶσης ὁ μεσίτης καὶ πρῶτος ὅτ' ἄν χορὸ ...
ἀπὸ τὰ μαῦρα ὄγῆκε καὶ ἄλλοτε θαρρῶ.

Παυλίδης, νέος νομικός, ἀλλὰ καὶ κτήτωρ οἴνων,
καὶ δαμαστής τῶν μελισσῶν καθὼς καὶ τῶν κηφήνων.

Λούμας, τοῦπέκλιν *Μίχρος*. ἀνὴρ εἰλικρινῆς,
ἵπου κακὸ γιὰ τοῦτον δὲν ἄκουσε κανεῖς.

Ἐψιλον Τσάτσος, ἔμπορος, πιστὸς εἰς πᾶν καθήκον,
ὅτ' ἄν μεταρῶν καὶ αὐτὸς τὴν γενεὰν ἀνήκων.

Τσούχας, ποῦ ὄλος ὁ ντουηῆς πρὸ χρόνων τὸν γνωρίζει,
ποῦ κάθε τόσο θέατρα καὶ καφφενέδες κτίζει,
ποῦ εἶναι πάντα βίαιος καὶ κάποτε γιὰ χάρι
κανένα πόντο ἂν πασᾶν ὅτ' ἄν τρίτο τῆρο βάζει.

Ὅτ' ἄν ἐρχόμενον ὁ βίος τῶν Δημάρχων Πειραιῶς,
καὶ ἄς τὸ ξέρη ἀπὸ τώρα ὁ κυρίαρχος λαός.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ἄν τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν «Ἐθ Φρονούντων» — νόκτα ἕμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιά μάνδρα μὲ γαϊδούρια.